

РЕШЕНИЕ

№ 2776

гр. София, 23.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1738** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал.1, пр.2 от ЗАНН.

С Решение от 08.01.2021 г., постановено по НАХД № 4889/2020 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление № 19-4332-011267/12.06.2019 г., издадено от Началник сектор в ОПП-СДВР, с което на Р. Б. Г. от [населено място], [улица], ет.5, ап.9, ЕГН: [ЕГН], са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл.23, ал.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/; и глоба в размер на 100 лв., както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца - за нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б.в от ЗДвП.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят Г., който с касационна жалба, подадена в срок чрез адв.И., обжалва същото. В жалбата се твърди, че съдебният акт е неправилен и необоснован. От настоящия Съд се иска да отмени касираното решение и да отмени оспореното постановление. Претендира присъждане на разноски. В с.з. касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касация - Началник група в ОПП-СДВР, не се явява, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна.

Административен съд-София град, като провери законосъобразността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е частично основателна поради следните съображения :

Релевантните по спора факти и обстоятелства са правилно установени от решаващия състав на Съда и са последователно възпроизведени в мотивите на обжалваното решение. Възприетата от Съда фактическа обстановка е съобразена със събраните по делото доказателства. Същите са подробно обсъдени в мотивите на първоинстанционното решение и от тях се налага безспорният извод, че касаторът е извършил вменените му във вина две административни нарушения.

От писмените доказателства, събрани по административнонаказателната преписка, безспорно се установява, че на 21.04.2019 г. около 19 ч, в [населено място], на [улица]срещу стадион "Р.", при управление на лек автомобил Нисан М. с рег. [рег.номер на МПС] , жалбоподателят Г. е реализирал ПТП с движещия се пред него лек автомобил Опел с рег. [рег.номер на МПС] , като след това е напуснал мястото на произшествието. Тези обстоятелства са установени с писмени доказателства, представляващи официални документи, съставени от длъжностни лица при изпълнение на службата им – докладна записка и протокол за ПТП, съдържащ схема на произшествието. Доказателствената сила на същите не е оборена в хода на съдебното производство. Към ДЗ е приложено сведение на лице-очевидец на ПТП, който непосредствено е възприел събитията, разиграли се пред очите му. От своя страна АУАН е съставен имонно въз основа на цитираните официални документи. Доказателствената сила на последния, закрепена в нормата на чл.189, ал.2 ЗДвП, не е оборена, като следва да се има предвид, че редовно съставените актове по закона се ползват с доказателствена сила до доказване на противното. Законната норма предвижда обрната доказателствена тежест, според която административнопревлеченото лице следва да обори констатациите в акт. С разписаната в закона доказателствена тежест жалбоподателят не се е справил.

При разпределение на доказателствена тежест между страните решаващо е обстоятелството каква правна последица страната претендира като настъпила. Относно фактите, обуславящи тази последица, съответната страна носи доказателствената тежест. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от задължението за Съда да реши делото по същество, като потвърди, измени или отмени НП, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят последиците, които съответната

материалноправна норма свързва с неговото проявление. Точно такъв е настоящият случай.

Не са налице разминавания във фактическата обстановка по случая, които да предизвикат отмяна на издадения административнонаказателен акт. Съдът е дал отговор на спорните въпроси по делото, като не е допуснал нарушения при събирането на доказателствата. В този ред на мисли се явява неоснователно оплакването за неизяснен механизъм на ПТП. Самият жалбоподател и настоящ касатор не е съдействал по никакъв начин за изясняване на въпросния механизъм и не може да се позовава на процесуалното си бездействие.

Правилно Съдът е кредитирал събраните по делото свидетелски показания. Същите не противоречат нито едно на друго, нито на писмените доказателства по преписката.

Касационната инстанция напълно споделя изводите на районния съд по компетентността на актосъставителя и на наказващия орган, поради което същите не следва да бъдат преповтаряни.

Въпреки това СРС е следвало да потвърди обжалваното НП в частта му по т.1, а да отмени постановлението в частта му по т.2. Това е така по следните съображения:

Първото констатирано нарушение е подведено под санкционната норма на чл.179, ал.2, предл.2 ЗДвП, която предвижда наказание глоба 200 лв. за виновно лице, което поради движение с неспазване на дистанция причини пътнотранспортно произшествие, ако деянието не съставлява престъпление. В случая не се твърди ПТП да е причинено от несъобразена скорост, неспазване на дистанция или някое от посочените в ал.1 нарушения. В разпоредбата на чл.23, ал.1 ЗДвП е въведено задължение за водача на пътно превозно средство да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удяране в него, когато то намали скоростта или спре рязко. Контролът над автомобила на касационния жалбоподател не е бил от естество да предотврати ПТП. Това е безспорно установено посредством настъпилия в случая резултат, изразяващ се в удар на движещия се пред нарушителя автомобил. Първоинстанционният съд е извършил правилна преценка на всички събрани доказателства по делото, в тяхната съвкупност, и в резултат на това правилно е обосновал несъмнен извод за осъществения състав на административно нарушение, като не е допуснал твърдяните закононарушения при преценката на доказателствата.

Второто констатирано нарушение е подведено под санкционната норма на чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП, която предвижда наказание за водач на моторно превозно средство, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. От своя страна тези задължения са разписани в нормата на чл.123, ал.1, т.3 ЗДвП, доколкото при произшествието са причинени само имуществени вреди.

Правилно актосъставителят е посочил нарушената норма като чл.123, ал.1, т.3, б.в ЗДвП. Същата създава задължение за водач на пътно превозно средство, който е участник в ПТП, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, да уведомят съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Съставителят на АУАН обаче не е изписал текстово това задължение на участника в ПТП, с което е ограничил правото на защита на лицето по факта на нарушението. Налице е лаконично посочване в АУАН, че административнопривлеченото лице не е изпалнило задължението си като участник в ПТП. За пръв път в издаденото НП присъства описание на нарушението от

фактическа стната. При това положение наказващият орган се е занимавал с неприсъщата нему дейност по установяване на административното нарушение. Това е недопустимо и с оглед забраната по чл.51, ал.1, б.б ЗАНН. Ето защо в частта на наложените административни наказания по т.2 издаденото НП е незаконосъобразно и подлежи на отмяна.

Предвид изложените съображения обжалваното решение следва да бъде оставено в сила в частта, потвърждаваща Наказателно постановление № 19-4332-011267/12.06.2019 г. на ОПП-СДВР, относно т.1 с наложената глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл.23, ал.1 ЗДвП; и да бъде отменено в частта, потвърждаваща същото постановление, относно т.2. В отменената част на съдебното решение спорът следва да бъде решен от касационната инстанция по същество с отмяна на Наказателно постановление № 19-4332-011267/12.06.2019 г. в частта му по т.2 с наложената глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца за нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б.в от ЗДвП.

С оглед изхода на спора касационният жалбоподател има право на разноски съобразно уважената част на жалбата. Такива обаче не следва да му се присъждат, защото не са представени доказателства за направени разноски за производството пред касационната инстанция.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.1 от АПК и чл.63д от ЗАНН Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 08.01.2021 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 4889/2020 г., В ЧАСТТА, с която е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-011267/12.06.2019 г., издадено от Началник сектор в ОПП-СДВР, по т.2, с която на Р. Б. Г. от [населено място], [улица], ет.5, ап.9, ЕГН: [ЕГН], са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца - за нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б.в от ЗДвП, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 19-4332-011267/12.06.2019 г., издадено от Началник сектор в ОПП-СДВР, по т.2, с която на Р. Б. Г. от [населено място], [улица], ет.5, ап.9, ЕГН: [ЕГН], са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца - за нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б.в от ЗДвП.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.01.2021 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 4889/2020 г., в останалата обжалвана част, с която е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-011267/ 12.06.2019 г., издадено от Началник сектор в ОПП-СДВР, по т.1, с която на Р. Б. Г. от [населено място], [улица], ет.5, ап.9, ЕГН: [ЕГН], е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл.23, ал.1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.

